

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Hai, ngày 03/11/2025.

PHẬT HỌC THƯỜNG THỨC

Bài 242: Giáo học của Phật trước sau không rời nhân quả

Lời của tà ma ngoại đạo thường không bám chặt nhân quả mà phải nương theo ý của họ, thường là sai với nhân quả. Từ đây chúng ta có thể phân định được đâu là giáo huấn của Phật và đâu là giáo huấn của Ma. Giáo huấn của Phật thì trồng dưa được dưa, trồng đậu được đậu, làm việc thiện lành thì được điều thiện lành chứ không phải tin theo thánh thần nào đó thì được quả tốt. Nhiều người đã lầm lẫn chỗ này, không biết đâu là Phật, đâu là Ma. Ma và Phật hoàn toàn khác nhau. Ma thì lười biếng chểnh mảng, nhếch nhac, tự tư tự lợi, làm việc gì cũng lợi ích cho riêng mình. Phật thì không như vậy, làm gì cũng là vì lợi ích người khác, hoàn toàn là hy sinh phụng hiến.

Xã hội ngày nay có rất nhiều người đóng tiền để học Phật pháp, họ chẳng tin vào những nơi mang đến Phật pháp chân chính hoàn toàn miễn phí. Hòa Thượng nhận xét rằng: “*Chúng sanh ngày nay thích nghe gạt không thích nghe khuyên*”. Lúc Ngài đến Mỹ để giảng Kinh thuyết pháp thì có người khuyên là phải bán vé thì người ta mới đến nghe hay khi quy y Phật thì phải đóng tiền thì người ta mới xem trọng. Xã hội đang đưa lợi ích lên trên, xem thường nhân nghĩa và đây là điều đáng sợ!

Chúng tôi đi Bắc Ninh và xe chở rất nhiều đồ tặng nhưng lại không có một đồng xu dính túi mà vẫn vui như tết. Là vì chúng ta xem trọng nhân quả và đang thực hành theo nhân quả. Gieo nhân yêu thương, gieo nhân cho đi thì nhận quả yêu thương và quả cho đi cũng sẽ vô cùng vô tận. Tôi vừa tới Bắc Ninh, ngoài việc tôi chuẩn bị quà cho mọi người, người ta cũng chuẩn bị quà đưa cho tôi để tôi tặng cho mọi người. Những người chuẩn bị quà đó không phải là đại gia, họ ngày ngày chỉ có những đồng tiền ít ỏi, vậy mà họ vẫn tặng nhiều quà đến vậy.

Con người ngày nay không hiểu về quả báo giàu sang từ nhân bố thí. Nếu hiểu thì họ sẽ lo việc đi bố thí chứ không phải nghĩ đến việc kiếm vào. Lúc ra về, đoàn lại có quà để tặng tiếp, đó là một thùng khoai nướng nóng hổi tặng cho các

thầy cô đang tổng duyệt văn nghệ cho chương trình 20-11. Ở nơi đây ai đến cũng đều có quà tặng mang về. Đây chính là sự giàu sang của việc bố thí! Tại sao chúng ta không làm việc bố thí? Các chú đi cùng tôi đều đã có thể biết chuẩn bị nguyên liệu và biết cách gói bánh để biếu tặng mọi người.

Đây chính là người xưa nói: “*Giáo học tương trường*” tức là việc dạy và học phải được tiếp nối nhau. Cho nên giáo học của Phật trước sau không rời nhân quả. Giáo học nào rời nhân quả thì đó là giáo học của Ma. Hòa Thượng nói: “***Cho nên chúng ta phải biết, Phật giáo hóa chúng sanh là lấy nhân quả làm mệnh đề để thảo luận. Nếu chúng sanh chúng ta muốn cầu nhân quả tốt thì nhất định phải biết quả báo từ đâu mà hình thành và phải biết nhân duyên của nó là như thế nào?***”

Việc biết đến nhân duyên cũng giống như việc một người muốn biết gói bánh thì phải nhìn thấy người khác gói bánh, đặc biệt là họ không bỏ qua, lơ là sơ suất từng công đoạn nhỏ nhất. Có người gói một lúc 50 kg nếp nhưng phải bỏ đi vì quá mặn, hoặc lúc luộc lên thì nát như cháo, hoặc là bị cháy khét. Cho nên học tập phải có một sự tiếp nối cẩn mật, mọi khâu đều không được tùy tiện lơ là. Vì thế mà nhà Phật có câu rất hay: “*Y giáo phụng hành*”, nghe lời dạy mà làm theo. Cho nên, Hòa Thượng chỉ dạy chúng ta phải bỏ đi cách thấy, cách nhìn của mình đi thì sẽ không còn phiền phức.

Tuy nhiên, chúng ta thường tự cho mình là người biết nên việc làm trở nên phá hoại. Chúng ta chỉ cần học hỏi những người đã biết thì sẽ không dẫn đến hư hại, cũng giống như mọi quy trình trong cuộc sống đều có thể thừa hỏi được, chứ không nên để hư hại rồi lại sửa. Những hư hại đó là sự hao tổn tiền của vật chất và sức lực vậy chúng ta lấy gì để bù đắp? Chúng ta sẽ lấy phước trong mạng của mình để bù đắp. Đây là việc làm ngày ngày tàn phá phước báu còn mỏng manh của bản thân.

Hòa Thượng nói: “***Chúng sanh muốn mong cầu quả báo tốt thì nhất định phải nên hiểu quả báo từ đâu mà hình thành? Chúng ta nhất định phải biết rõ nguyên nhân hình thành của nó. Phật dạy chúng ta thế gian và xuất thế gian pháp đều không rời nhân quả. Có nhân thì sẽ có quả và có quả đương nhiên đều có nhân. Phật Bồ Tát là những người tái sanh, các Ngài đem phương pháp và kinh nghiệm tu học của mình truyền dạy cho chúng ta. Nếu chúng ta y giáo phụng hành, thuận theo sự dạy bảo của các Ngài mà làm theo thì nhất định sẽ***

có thành tựu.” Chúng ta đã nghe lời chỉ dạy này nhiều lần nhưng chưa đặt tâm mình vào đây, vẫn còn rất qua loa. Chúng ta chỉ cần một tin nhắn là có thể thừa hỏi được và sẽ có người trả lời câu hỏi của mình, nhờ đó mà không bị sai lầm.

Phật Bồ Tát Thánh Hiền là người tái sanh, đã thành tựu từ vô lượng kiếp, mọi việc của các Ngài đều đã được thời gian không gian minh chứng, chứng thực, vậy vì sao chúng ta vẫn làm theo ý mình. Ngày nay, có rất nhiều người sáng tạo. Họ sáng tạo từ việc niệm Phật theo cách riêng của mình mà Kinh luận không có, tổ sư đại đức cũng chưa từng làm. Đệ Tử Quy cũng vậy, người ta cũng làm Đệ Tử Quy, họ giảng Đệ Tử Quy mà ai nghe cũng muốn khóc. Cho nên chúng ta phải biết phân biệt đâu là chuẩn mực của người xưa, đâu là chuẩn mực giáo huấn của Phật Bồ Tát.

Người xưa nói lễ mà quá lễ hoặc thiếu lễ đều không phải là lễ. Lúc trước có người hề gặp tôi ở đâu đều lạy tôi nhưng tôi không bao giờ chấp nhận. Một thời gian sau, người này lên làm giáo chủ, họ cũng chẳng ngó đến mặt của tôi. Họ từng đến nhà tôi, khi thấy tôi đang lau nhà thì tranh lau, tôi để cho anh ta lau. Đến khi ra về, anh ta vẫn để nguyên thùng nước bẩn, giẻ lau cũng chưa được giặt lại. Đáng lẽ lau nhà xong thì phải giặt lại giẻ lau, rửa sạch thùng và úp cho khô ráo. Đây là chuyện rất nhỏ thôi để thấy người này dầu có đăng đàn thuyết pháp thì Phật pháp mà họ nói ra sẽ như thế nào? Tôi từng khuyên người này chưa đủ sức để mở một ngôi trường mà hãy học tiếp nhưng anh ta không nghe, về nhà tự mở rồi cách mặt không gặp thầy. Cho nên, nếu chúng ta không cẩn trọng thì những yêu ma quỷ quái đó sẽ đưa chúng ta lên cao rồi không còn đường xuống, họ ảo danh ảo vọng, đưa dăm ba trăm người lạy chúng ta mà chúng ta cũng ảo danh ảo vọng thấy mình to tát thì hết đường xuống.

Hòa Thượng nói: ***“Cho nên chúng ta phải chăm chỉ nỗ lực tu hành. Tu hành là tu cái gì? Là đem những hành vi sai lầm của mình mà tu sửa lại! Cụ thể hơn, “Sát Đao Dâm, Vọng Ngữ, Nói dối” là những hành vi sai lầm. Chúng ta đem những hành vi sai lầm này mà tu sửa lại, vĩnh viễn không phạm phải sát sanh, tà dâm, trộm cắp, vọng ngữ, nói dối. Các vị nhất định phải nhận biết rõ định nghĩa của hai chữ tu hành. Không phải mỗi ngày đọc Kinh, lạy Phật là tu hành mà ngay trong cuộc sống thường ngày, phải biết tu sửa và hiệu đính lại tất cả hành vi của mình thì đó chính là tu hành.”***

Đây mới chỉ là trên tướng, nếu làm trên tâm thì còn phải bước đi rất xa nữa. Tu hành là ngày ngày chúng ta phải hiệu đính lại mọi khởi tâm động niệm và hành vi của chính mình. Luôn phải là kiểm soát và sửa sai. Ở cương vị nhỏ mà ảo thì ở cương vị lớn sẽ còn ảo hơn, rồi dẫn dắt biết bao người nữa cũng ảo theo. Một mình chúng ta lỗi lầm thì không sao nhưng chúng ta dẫn hai người lỗi lầm hay nhiều người lỗi lầm là cả vấn đề lớn rồi. Cho nên “*Giáo học tương trường*” của người xưa rất hay, đem cái học, cái biết của mình dạy cho người để việc dạy học được tiếp nối. Không dạy thì làm sao biết gói bánh, không dạy thì 50 cân nếp gói bánh phải đem đi đổ. Thế mới biết sứ mệnh của người làm giáo dục thật sự là đường càng xa thì gánh càng nặng, gánh càng nặng thì đường càng xa.

Tu hành là hiệu đính lại hành vi sai lầm của mình. Làm sao để biết sai lầm? Soi vào chuẩn mực thì sẽ nhận ra sai lầm. Ngày nay chúng ta cũng đã có những tấm gương trong các ngành nghề như thầy Thái, thầy Trần, thầy Hồ Tiểu Lâm hay tấm gương tu hành như Hòa Thượng Tịnh Không và Hòa Thượng Hải Hiền. Chúng ta từ đó mà học tập mà soi rọi lại hành động việc làm của mình hằng ngày. Hành động việc làm của chúng ta có ngẩng lên thì không hổ thẹn với trời, nhìn xuống không hổ thẹn với người không? Làm một con người chuẩn mực thì phải như vậy còn làm người mà chỉ mặc áo của người thôi thì là sao cũng được. Câu nói này là kim chỉ nam, là động lực để bản thân chúng ta luôn luôn phải hoàn thiện mình. Đây cũng là phạm trù của nhân quả.

Muốn thành người tốt, không phải tự nhiên mà được, không phải yêu ma quỷ quái hay một ai ở thế gian có thể cho chúng ta bỗng nhiên trở thành người tốt. A Nan ở bên Thích Ca Mâu Ni Phật, nghe Phật giảng Kinh nói pháp và thuộc hết những điều Ngài nói nhưng đến sau cùng, khi Phật nhập Niết Bàn rồi, A Nan vẫn là một phàm phu. Khi kết tập Kinh Điển lần đầu tiên, A Nan phải chứng quả mới được tham dự. Không phải vì A Nan là thị giả của Phật, là thông minh đệ nhất thì được tham dự mà A Nan phải là người chứng Thánh. Là một phàm phu thì lời nói sẽ trộn lẫn những tập khí xấu ác, sẽ không làm chúng sanh đời sau tin tưởng.

Bài học hôm nay “*Giáo học của Phật trước sau không rời nhân quả*”. Chúng ta hãy đem giáo học tương trường này tiếp nối ở đời sau. Thầy giáo tốt nhất định sẽ có học trò tốt. Cha mẹ tốt sẽ có những người con tốt. Lãnh đạo tốt thì người dân được hưởng nhờ. Đất nước ta nhiều năm nay có những vị lãnh đạo tốt, nhờ

đó dân chúng ám no và ai ai cũng mang niềm tự hào trước bạn bè quốc tế. Đây chính là nhân quả từ phạm trù nhỏ đến phạm trù lớn như quốc gia.

Cho nên, chúng ta phải hiểu lời Phật dạy thế nào là tu hành. Chúng ta đừng tưởng việc tụng Kinh và lễ Phật đã là tu hành trong khi vẫn sống tự tư ích kỷ, vì mình, vì lợi ích riêng mình. Trong khi đó, lúc ở thế gian, cả đời Phật hy sinh phụng hiến như thế nào? Thân ngài là một vương tử mà chỉ có ba y một bát, nửa ngày ăn một bữa, dưới gốc cây ngủ một đêm. Chúng ta thấy hình ảnh của Ngài đều là vì chúng sanh mà phục vụ. Do đó, phước báu hay tài lộc chúng ta có được đều là để cho chúng sanh chứ không phải để cho đời sống chúng ta thay đổi tốt hơn. Hòa Thượng từng nhắc đến Ngài Lý Bình Nam có đến 300.000 học trò, thế mà áo lót và đôi tất của Ngài vẫn được khâu vá chằng chịt. Những kỷ vật này hiện vẫn được lưu giữ tại thư viện Từ Quang ở Đài Chung. Các Ngài đều là giảm đến mức thấp nhất tiện nghi của mình để có thêm phần dành cho chúng sanh. Đây chính là tu hành.

Người có mọi hành động việc làm, khởi tâm động niệm rời xa chúng sanh, không giống chúng sanh thì người đó không phải là chúng sanh mà là Phật Bồ Tát Thánh Hiền nhân rồi. Người không làm việc của phàm phu thì người đó không còn là phàm phu nữa. Người ta khen chúng ta đã chứng Thánh, chứng quả vị gì gì đó nhưng chúng ta thấy mình vẫn làm những việc của phàm phu thì biết ngay những lời nói khen ngợi kia là lời lừa gạt.

Hòa Thượng nói: ***“Ngay trong cuộc sống thường ngày, bạn vẫn là Sát Đạo Dâm Vọng, vẫn là Tham Sân Si Mạn, vẫn là Tự Tư Tự Lợi, vậy thì lễ Phật, tụng Kinh, bái sám, có làm nhiều việc tốt hơn nữa cũng chẳng ích gì. Ví dụ về việc này thì quá nhiều. Có một số người ngay trong đời này tạo rất nhiều tội nghiệp, họ phát được tài to do mê muội, do tạo tội mà có được. Họ mang những thứ có được đó đi làm việc tốt. Sau đó họ hối hận phải đi làm việc tốt, thế là ngày ngày họ lễ Phật, bắc cầu, bồi lộ, tận lực làm nhiều việc tốt. Thế nhưng sau cùng quả báo vẫn phải gặp, là nguyên nhân gì? Là do không thể chuyển được nghiệp. Bạn lừa gạt người ta 10 vạn, bạn đem hai, ba vạn đi làm việc tốt, vậy thì ích gì? Cho nên chúng ta phải tử mị mà quan sát, chúng ta phải thấu hiểu được phương pháp và lý luận thì chúng ta khi làm mới có lực. Nếu chân thật thông đạt rồi, chân thật dũng mãnh tinh tấn rồi thì nghiệp báo nhất định***

có thể chuyển được.” Vì sao họ không chuyển được nghiệp? Vì họ làm chưa đủ, chưa tới.

Bài học hôm nay còn rất nhiều ý Hòa Thượng muốn nhắc nhở chúng ta. Rất nhiều người tu hành học Phật chỉ chăm chăm vào việc “*Độc thiện kỳ thân*” – chỉ lo cho mình mỗi ngày niệm được 5000 câu Phật hiệu, 1000 lễ Phật nhưng khởi tâm động niệm thì không chuyển đổi, vẫn là tự tư tự lợi, tham sân si mạn, ảo danh ảo vọng, hưởng thụ năm dục sáu trần. Như vậy, việc tu học chỉ là gieo một chút duyên với nhà Phật, không có kết quả trong đời này./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!